

És te mit kaptál?

TÖRTÉNETEK ARRÓL,
MIÉRT NAGYOBB ÖRÖM ADNI, MINT...

BUDAPEST, 2021

Szerkesztette

KÉZDI BEÁTA

Az interjúkat készítette

BODA ZSUZSA

KÉZDI BEÁTA

STIFNER-KÓHÁTI DOROTTYA

VITÁLIS JUDIT

Fotók

BELÉNYI DÁNIEL

FEKETE DÁNIEL

KEVEHÁZI KLÁRA

MAGYARI MÁRTON

SZIRCSÁK ZOLTÁN

KARAM TAMPANY

BENEL GORGIS YOUNAN

© Luther Kiadó, 2021

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a kiadó előzetes írásbeli engedélyéhez van kötve.

Előszó

És te mit kaptál? – hangzik napokig óvodákban, iskolai szünetekben karácsony után. Gyermekként még együtt örülünk, csodáljuk s néha irigyeljük egymás ajándékait. Aztán lassan megérünk a régi bölcsességre: tényleg jobb adni, majd az évek múlásával azt is megtanuljuk értékelni, hogy a legnagyobb kincs, hogy van kinek.

Egy segélyszervezet esetében a kívülről érkező kérdések megint csak egy irányba mutatnak: mit adunk, kinek adunk, hogyan segítünk?

De vajon segíteni tiszta önzetlenség? Csak az gazdagodik, aki kap? Akkor miért és hogyan válik a segítségnyújtás egyetlen alkalomból életformává? Mi az az erő, amely újra és újra segíteni hívja az önkéntest, az adományozót? Mi az, ami minden megosztottságon felülemelkedve egy közösségbe kovácsolja a legkülönbözőbb embereket?

Ebben a könyvben a harmincéves Ökumenikus Segélyszervezet sokszínű közösségének ismert tagjai vallanak arról, mit ad számukra, és hogyan vált életük részévé a segítő munka. Egy-egy szó, egy-egy élmény, egy-egy történet, amelyeken keresztül közelebb kerülhetünk egy segítő szervezet DNS-ébe kódolt titokhoz, amely ki-mondatlanul is mindig jelen van, amikor az egyik ember ismeretlenül, érdek nélkül segíti a másikat.

Miközben a segítőik vallomásait és a segítették sorsfordító történeteit olvassuk, nemcsak inspirációt kaphatunk, hanem reményt is, hogy a világot és benne az embert mégiscsak a Jó mozgatja.

GÁNCs KRISTÓF kommunikációs igazgató
Ökumenikus Segélyszervezet

BERKI KRISZTIÁN
DOMBI RUDOLF
DOMBÓVÁRI ISTVÁN
FABINY TAMÁS
GYURTA DÁNIEL
ISZAK ESZTER
KATUS ATTILA
KOVÁCS KOKÓ ISTVÁN
LEHEL LÁSZLÓ
LÉKAI-KISS RAMÓNA
LÉVAI ANIKÓ
NAGY ERVIN
RÁTONYI KRISZTA
ROST ANDREA
SZABADOS ÁGNES
WOLF KATI

Adni

Berki Krisztián

olimpiai bajnok, világ-
és Európa-bajnok tornász

ÉS TE MIT KAPTÁL?

Erőt

Sportolóként sok felejthetetlen pillanatot kaptam a szurkolóktól, amiért nem lehetek elég hálás. Például amikor Debrecenben, a Főnix Csarnokban telt ház előtt szereztem meg az első Európa-bajnoki aranyérmem 2005-ben, akkor az a szabály volt érvényben, hogy időkorlát miatt nem játszották végig a Himnusz az aranyérmeseknek, azonban amikor én álltam a dobogó legfelső fokán, a több ezer szurkoló ezzel mit sem törődve tovább folytatta az éneklést a tiszteletre. Ez számomra ugyanolyan életre szóló élmény marad, mint a 2012-es londoni olimpia, ahol a húszezer férőhelyes csarnokban a maroknyi magyar túlüvöltötte az angol szurkolókat. Ma is futkos a hátamon a hideg a megrendültségtől, ha visszagondolok. Ezekből a pillanatokból a nehézségek közepette mindig erőt tudtam méríteni, mert tisztában voltam vele: sportolóként elért eredményeim nemcsak nekem vagy az edzőmnek fontosak, de rengeteg honfitársamnak is. A mai napig hálás vagyok nekik, mert nélkülük nem lett volna ugyanaz a siker.

Éppen ezért igyekszem úgy élni, hogy abból a sok szeretetből, amelyet eddigi életemben másoktól kaptam, minél többeknek minél többet visszaadhassak. A londoni olimpián a döntő előtt is ez volt az egyik titkos vágyam és motivációm. Emiatt is fontos

számomra, hogy önkéntes lehetek az Ökumenikus Segélyszervezetnél. Az első karácsonyi mézeskalács-díszítéses kampányom óta eltelt hat év során megtapasztalhattam, olyan erő és lehetőség van a kezükben, amellyel élni akarnak és segíteni másoknak.

Nem gazdag családban születtem; egy picike lakásban élünk a szüleimmel és a nagymamámmal négyen. A konyhánkban sokáig még burkolólap sem volt letéve, de én ezt nem bántam, mert nagy szeretetben nőttem fel. Idővel javultak az anyagi körülményeink, amikor pedig már eredményes sportoló lettem, a szüleimnek anyagilag is tudtam segíteni. Talán emiatt is meg tudom becsülni mindazt, amit rengeteg munkával elértem az életben, és igyekszem nem elfelejteni, honnan jöttem.

*Őszintén örülök annak,
hogy egy-egy megosztott
posztom után számos ismerősöm megkérdezi, hogyan
tudnának ők is segíteni*

Ma is sokan vannak hátrányos helyzetű emberek, akiknek szükségük van segítségre. A segélyszervezet ezért fontos szerepet tölt be. Engem a felnőtt emberek szenvedése is mindig megvisel, de még nehezebben élem meg, ha kisgyerekek kerülnek kiszolgáltatott helyzetbe. Elevenen él bennem például egy csepeli család képe. Az egyik karácsony előtt vittünk nekik tartós élelmiszert, amelyet előtte mi csomagoltunk a segélyszervezet telephelyén. Viszonylag rendezett lakásban élt ez a kétgyermekes házaspár, de a beszélgetésből hamar kiderült, hogy már csak egy hétig lesz így, mert a bank elvitte az otthonukat, ezért költözniük kell. Rögton a saját családom

és a kislányom jutott eszembe, és arra gondoltam, hogy az én életem, hála Istennek, stabil, de nem tudhatom, nem kerülök-e én is valamikor hasonló helyzetbe. Amíg azonban megtehetem, erkölcsi kötelességemnek tartom, hogy segítek, és visszaad-jak valamit abból a szeretetből és erőből, amelyet másoktól kaptam.

Fontosnak tartom azt is, hogy minél több embernek felhívjam a figyelmét: so-kan egy ételcsoagnak úgy tudnak örülni, mint mások egy háznak vagy egy nyara-lásnak. Őszintén örülök annak, hogy egy-egy megosztott posztom után számos is-merősöm megkérdezi, hogyan tudnának ők is segíteni. Ilyenkor többszörösen érzem: a segítségnyújtó jóvoltából egy nagy családhoz tartozom. Bár önkéntesként egy gyermeknap vagy nyári gyerektábori foglalkozáson én ugyan csak néhány órát adok az életemből, de lehet, hogy az valakinek egy életre szóló pozitív élmény marad.